

[Jørgen Gram.]

hedsraadet, enten før eller efter at det har været drøftet. Der kan derfor ikke være Tvivl om, at det er Sikkerhedsraadet, der har det egentlige store Ord og den bestemmende Indflydelse paa det, der sker. Plenarforsamlingen fastsætter Udgifternes Fordeling paa de enkelte Stater. Der er ingen Rettesnor givet, og man har jo visse Erindringer om, at det ikke var nogen billig Historie i Genève; ja, det var saa dyrt, at det kneb for visse Stater at betale, hvad de skulde; men jeg berører ikke dette, fordi jeg mener, at der kan eller bør være eller er noget Spørgsmaal for Danmark i denne Forbindelse.

Hvad Sikkerhedsraadet angaar, har dette Hovedansvaret — det staar udtrykkeligt — for hele Sæmslutningens Formaal, at opretholde Fred og Sikkerhed, og det skal handle paa De Forenede Nationers Vegne. Ethvert Medlem skal anerkende og udføre Sikkerhedsraadets Beslutninger. Vi er altsaa her gaaet ind paa at afgive noget af vor Selvstændighed for at naa Maalet: Freden. For de smaa Stater ligger Svagheden i dette betydningsfulde Organ deri, som det ogsaa tidligere er berørt, at bortset fra Spørgsmaal om Forretningsgang skal alle de 5 store, faste Medlemmer være enige i enhver Beslutning; ellers kan der intet vedtages. Men vi maa jo indrømme, at de 5 store Stater danner Rygraden i Sæmslutningen, og man maa gaa ud fra, at de under Ansvarrets Pres vil varetage det hele Organs Formaal sammen med de mange smaa Stater med den begrænsede Indflydelse. Ellers ramler det hele. Ja, jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at sige, at ogsaa paa Grund af de seneste Opfindelser er det en bydende Nødvendighed, at paa Forhaand den Frivillighed er til Stede, som er en Forudsætning for, at selv de mest ødelæggende nye Opfindelser ikke kan komme til at udfolde sig og virke til Menneskehedens Ødelæggelse.

I øvrigt er det klart af hele Pagten, at det er Hensigten ved fredelige Midler at hindre Opstaaelsen af Tvistigheder eller at bilægge dem. Det sidste skal fornemmelig ske gennem den mellemfolkelige Domstol, der skal have sit Sæde i Haag. Det skulde gerne være saadan, at vi til denne mellemfolkelige Domstol, fornem som den vil være, havde en saa højt kvalificeret Mand, at vi kunde faa ham valgt til Medlem.

Sikkerhedsraadet skal fungere uafbrudt og være rede til at gribe ind straks. Kommer der en saadan Situation, skal hver enkelt Nation stille Styrker, Passager eller anden Bistand til Raadighed, dog, saavidt jeg for-

staar, efter Overenskomst i hvert enkelt Tilfælde. Jeg maa synes, at dette kunde være noget besværligt og langsomt, og jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om det ikke er paatænkt, at hvert Land permanent skal have en bestemt Styrke af de forskellige Vaabenarter at stille til Raadighed. For der siges jo, at man skal kunne gribe ind med det samme, og man kan saa ogsaa forlange af de enkelte Medlemmer, at de med det samme skal kunne træde hjælpende til med den Bistand, de kan udøve.

Ellers er der ikke særlige Forpligtelser, og nu er Krigen jo forbi, og vi er en selvstændig Stat, der skal og vil opbygge vort eget Værn under Hensyntagen til alt foreliggende. Men der offentliggøres i Øjeblikket under stor Opsætning Vilkaarene for dansk Ungdom, som for 3 Aar melder sig til et andet Lands Hær. Det staar under saadanne Former, at det for mig virker som en officiel Opfordring. Dette kan vel ikke være Meningen. Jeg har ikke noget imod, at de unge prøver Vingerne, tværtimod, men til vor egen Værnepligt herhjemme og ude skal vi bruge mange, og vort Land skulde til enhver Tid gerne have Brug for sine gode unge til fredeligt Virke i civil Tjeneste. Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne bede den højtærede Udenrigsminister gøre Rede for, om det er noget ganske privat, som vi til-lader, eller om det er noget af en national Pligt, som man ogsaa nu efterkommer ved at melde sig.

I øvrigt har jeg med Flid søgt det store Spørgsmaal besvaret, om og hvor vor selvstændige Handelfrihed bliver beskaaret, specielt i Forhold til andre Magter. Jeg tænker i denne Forbindelse paa vort Forhold til de øvrige nordiske Stater. Jeg er kommet til det Resultat, at der med denne Pagt ikke paalægges os noget Baand eller Hindring for kollektive eller regionale Aftaler til Selvforsvar eller i anden Retning. Vi har vore Rettigheder fuldt ud, det slaas fast i Artikel 51, 52 og 80.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne udtale min Forundring — jeg kunde ogsaa sige min Sorg — over de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister er kommet med i et andet Lands Hovedstad med Hensyn til det nordiske Samarbejde. Man har jo kun ufuldstændige Avisreferater at holde sig til; men efter det, der staar i denne Pagt, synes der mig ikke at være Baggrund for at slaa Bunden bort under et nordisk Samarbejde, saadan som de Udtalelser, der er fremkommet, næsten er blevet opfattet. Det er et alvorligt Arbejde, der er blevet gjort paa dette Omraade gennem Slægtled, og det